

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 180/2012-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. augusta 2012 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika a zo sudcov Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť D. B., K., zastúpenej advokátkou Mgr. V. D., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 189/2007 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo D. B. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 189/2007 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 189/2007 p r i k a z u j e konať bez zbytočných priet'ahov.

3. D. B. p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré j e Okresný súd Košice I j e p o v i n n ý zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Košice I j e p o v i n n ý uhradiť D. B. trovy právneho zastúpenia v sume 269,58 € (slovom dvestošesťdesiatdeväť eur a päťdesiatosem centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. V. D., Advokátska kancelária, K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 180/2012-9 z 24. apríla 2012 prijal na ďalšie konanie sťažnosť D. B., K. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 189/2007.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľka podala okresnému súdu 16. novembra 2007 návrh na rozvod manželstva a na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode.

Okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom z 29. septembra 2009, ktorým manželstvo sťažovateľky rozviedol, rozhodol o zverení maloletých detí do osobnej starostlivosti rodičov, o výške vyživovacej povinnosti rodičov k maloletým deťom a o úprave styku rodičov s maloletými deťmi.

Sťažovateľka napadla rozsudok odvolaním vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania a odporca vo vzťahu k výroku o zverení maloletého dieťaťa do osobnej starostlivosti matky.

Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) napadnutý rozsudok potvrdil vo vzťahu k výrokom o zverení maloletých detí do osobnej starostlivosti rodičov, o určení výšky vyživovacej povinnosti rodičov a vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania. Krajský súd však zrušil predmetný rozsudok vo výroku o úprave styku rodičov s maloletými deťmi a vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Vo svojom rozhodnutí poukázal na závažnú procesnú chybu prvostupňového konania a formuloval záväzné pokyny na ďalší postup okresného súdu.

Podľa vyjadrenia sťažovateľky okresný súd opätovne vo veci rozhodol, avšak bez toho, aby rešpektoval záväzné pokyny odvolacieho súdu. Sťažovateľka z uvedeného dôvodu napadla predmetný rozsudok odvolaním. Krajský súd svojím rozhodnutím z 18. augusta 2011 predmetný rozsudok zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie s poukazom na to, že *„prvostupňový súd rešpektoval len doplnenie dokazovania, no opakovane neodstránil evidentné nedostatky vo vzťahu k samotnej úprave styku ako aj ďalšie nedostatky a chyby vytýkané mu vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov v rámci odôvodnenia rozsudku“*, a tiež na to, že okresný súd *„absolútne nevysvetlil, prečo a z akých dôvodov nerešpektoval prejavenu vôľu detí vo vzťahu k neobmedzenej úprave styku“*, a *„ignoroval aj pokyny odvolacieho súdu týkajúce sa práva detí na vzájomný súrodenecký kontakt“*.

Sťažovateľka uviedla, že toto rozhodnutie krajského súdu bolo okresnému súdu doručené 22. augusta 2011, právnej zástupkyňi sťažovateľky však bolo doručené až s odstupom takmer 4 mesiacov, a to 12. decembra 2011. Po vrátení veci na nové konanie okresný súd pojednávanie vykonané 31. januára 2012 odročil na neurčito na účely *„nariadenia opätovného znaleckého dokazovania“*. Následnú sťažnosť sťažovateľky na prieťahy v konaní z 9. februára 2012 adresovanú predsedovi okresného súdu tento kvalifikoval ako opodstatnenú.

Podľa názoru sťažovateľky predmetné konanie vedené pred okresným súdom je poznačené obdobia nečinnosti, ako aj jeho neefektívnym postupom, v čom vidí

sťažovateľka porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a porušenie svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka v závere svojej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 189/2007, prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov a priznal jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 €, ako aj trovy právneho zastúpenia.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadril okresný súd prostredníctvom svojho predsedu, ktorého vyjadrenie doručené ústavnému súdu 23. júla 2012 obsahovalo podrobný chronologický prehľad procesných úkonov konania a konštatovanie, že postup okresného súdu v posudzovanom konaní nevykazuje zbytočné prietahy. V liste predseda okresného súdu zároveň vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania v danej veci.

V podaní doručenom ústavnému súdu 31. júla 2012 súhlasila s upustením od ústneho pojednávania vo veci samej aj sťažovateľka. Vo svojom vyjadrení k stanovisku okresného súdu sťažovateľka uviedla, že zotrváva na argumentácii obsiahnutej v samotnej sťažnosti.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami, ako aj s obsahom súvisiaceho spisu dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Ústavný súd po preskúmaní obsahu sťažnosti, stanoviska okresného súdu a súvisiaceho súdneho spisu dospel k týmto pre posúdenie sťažnosti relevantným zisteniam:

Sťažovateľka 16. novembra 2007 podala návrh na začatie konania o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode.

Okresný súd uznesením z 15. októbra 2008 ustanovil znalca z odboru psychológie a uložil mu povinnosť predložiť vypracovaný znalecký posudok v lehote 40 dní od doručenia uznesenia. Okresný súd urgoval znalca 27. februára 2009, pričom znalec požiadal o predĺženie lehoty z dôvodu „*pracovných prekážok*“, okresný súd jeho žiadosti vyhovel a lehotu posunul do 30. apríla 2009. Znalec predložil vypracovaný znalecký posudok 28. apríla 2009 a okresný určil termín pojednávania na 29. september 2009.

Okresný súd 29. septembra 2009 vydal rozsudok, ktorým rozviedol manželstvo sťažovateľky, zveril maloletého syna do starostlivosti odporcu a maloletú dcéru do starostlivosti sťažovateľky, určil vyživovaciu povinnosť účastníkov konania, upravil styk detí s nimi a oboch účastníkov zaviazal nahradiť štátu trovy. Sťažovateľka podala odvolanie proti rozsudku v časti, v ktorej bola zaviazaná uhradiť štátu trovy konania, odporca napadol odvolaním rozsudok v časti výroku, ktorým bola maloletá dcéra zverená do starostlivosti sťažovateľky a proti od tohto závislým výrokom (vyživovacia povinnosť a úprava styku).

Krajský súd svojím rozhodnutím z 26. mája 2010 potvrdil napadnutý rozsudok v časti výroku o zverení maloletej dcéry do osobnej starostlivosti sťažovateľky a určení výšky vyživovacej povinnosti odporcu, vo výrokoch o zverení maloletého syna do osobnej starostlivosti odporcu a určení vyživovacej povinnosti sťažovateľky a vo výroku o povinnosti sťažovateľky nahradiť trovy štátu. V časti výrokov o úprave styku odporcu s maloletou dcérou a sťažovateľky s maloletým synom krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie so záväzným právnym názorom, podľa ktorého je potrebné vykonať potrebné dokazovanie a rozhodnutie náležite odôvodniť. Zrušenie rozsudku v označenej časti odôvodnil odvolací súd jeho nezrozumiteľnosťou

a nepreskúmateľnosťou majúcou za následok procesnú vadu spôsobujúcu zmätočnosť konania, ktorou sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom [§ 221 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku]; uvedená vada ako taká bránila odvolaciemu súdu v naplnení jeho prieskumnej právomoci, čo založilo ďalší dôvod na zrušenie rozhodnutia [§ 221 ods. 1 písm. h) Občianskeho súdneho poriadku], pretože nebolo možné zistiť, či prvostupňový súd dostatočne zistil skutkový stav a tento správne právne posúdil.

Okresný súd 23. novembra 2010 vydal rozsudok, ktorým upravil styk účastníkov konania s maloletými deťmi, sťažovateľka ho napadla odvolaním v celom rozsahu dôvodiac, že okresný súd nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu a neodstránil vady, ktoré mu boli odvolacím súdom vytknuté. Krajský súd uznesením z 18. augusta 2011 napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie dôvodiac, že okresný súd po vrátení veci nerešpektoval v plnom rozsahu záväzný právny názor formulovaný odvolacím súdom v jeho rozhodnutí z 26. mája 2010 a *„opakovane a z tých istých dôvodov vydal nezrozumiteľný a nepreskúmateľný rozsudok“*. Krajský súd na záver zopakoval, že úlohou okresného súdu bude opätovne rozhodnúť pri dôslednom rešpektovaní záväzného právneho názoru krajského súdu a rozhodnutie náležite odôvodniť.

Okresný súd uznesením z 3. februára 2012 ustanovil znalca z odboru psychológie, sťažovateľka však uplatnila námietku zaujatosti voči osobe ustanoveného znalca, pričom jej námietke okresný súd uznesením z 13. marca 2012 vyhovel a zmenil osobu ustanoveného znalca.

Na základe sťažnosti sťažovateľky na prieťahy v konaní doručenej predsedovi okresného súdu 9. februára 2012 bolo zákonnému sudcovi adresované písomné upozornenie predsedu okresného súdu z 9. marca 2012, v ktorom tento uviedol: *„Pri šetrení sťažnosti som zistil, že v predmetnej veci nepostupujete sústredene, efektívne a bez zbytočných prieťahov. Krajský súd Vám dvakrát zrušil rozsudok, ktorým ste rozhodovali o úprave styku rodičov s maloletými deťmi, opakovane a z tých istých dôvodov. Upozorňujem Vás preto na vzniknuté prieťahy v konaní a ukladám Vám urýchlene a bez prieťahov vo veci konať.“* _

V čase rozhodovania ústavného súdu nebola vec sťažovateľky pred okresným súdom meritórne skončená.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľka zároveň namietala porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

Otázku existencie zbytočných prietahov v konaní a porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd skúma vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, a preto aj v prípade sťažovateľky preskúmal z hľadiska charakteru prerokúvanej veci jej skutkovú a právnu zložitnosť, ako aj jej významnosť z pohľadu sťažovateľky (1), ďalej správanie sťažovateľky v priebehu konania (2) a napokon aj postup konajúceho súdu (3).

1. Z hľadiska kritéria zložitost' veci ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o rozvod manželstva a t. č. o úpravu styku rodičov s maloletými deťmi môže v danej veci predstavovať určitý stupeň zložitosti súvisiaci napr. s nevyhnutnosťou znaleckého dokazovania. Doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania však ústavný súd nemôže pripísať na vrub zložitosti prerokovávanej veci. Treba dodať, že konanie vo veci (od podania návrhu 16. novembra 2007 až dosiaľ) trvá už takmer 5 rokov, z toho na okresnom súde takmer 4 roky. Táto dĺžka konania, aj keď o rozvode manželstva, o zverení maloletých detí do starostlivosti rodičov a o výške ich vyživovacej povinnosti už bolo právoplatne rozhodnuté, je celkom zjavne neprimeraná, zvlášť s prihliadnutím na osobitný charakter konania týkajúceho sa starostlivosti o maloletých, zaradeného medzi tzv. privilegované konania, u ktorých ustálená judikatúra štrasburských orgánov ochrany práva vyžaduje výnimočnú rýchlosť rozhodovania [napr. H. proti Spojenému kráľovstvu z r. 1987; Voleský proti Českej republike z 29. júna 2004 – „...*len samotné plynutie času môže spôsobiť nezvratné následky vo vzťahoch medzi dieťaťom a rodičom, ktorý s ním nežije*“ ; Fiala proti Českej republike z 18. júla 2006; Kubizňáková proti Českej republike z 21. júna 2005].

2. V rámci posúdenia podľa druhého kritéria, t. j. hodnotenia prípadných zbytočných prietáhov v súdnom konaní, nezistil ústavný súd také okolnosti, ktoré by signalizovali nedostatočnú aktivitu sťažovateľky ako jeho účastníčky. Sťažovateľka podala právne perfektný návrh, dostavovala sa na určené termíny pojednávania a v primeraných lehotách reagovala na výzvy súdu, napokon námietky v tomto smere nevzniesol vo svojom vyjadrení ani samotný okresný súd.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup okresného súdu v posudzovanom konaní.

Ústavný súd pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ak činnosť štátneho orgánu

nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07, III. ÚS 109/07).

Ústavný súd po preskúmaní postupu okresného súdu v posudzovanom konaní dospel k záveru, že najzávažnejšími nedostatkami, ktoré narušili plynulosť konania, bol neefektívny a nesústredený postup konajúceho súdu.

Neefektívny postup okresného súdu potvrdzuje skutočnosť zrušenia jeho rozsudku odvolacím súdom z dôvodu závažných procesných pochybení a znásobuje ho okolnosť nerešpektovania záväzných pokynov odvolacieho súdu v novom konaní po vrátení veci majúca za následok opätovné zrušenie prvostupňového rozsudku z dôvodov identických ako v predchádzajúcom prípade.

Okresný súd postupoval nesústredene a neefektívne aj v súvislosti s ustanovením v poradí druhého znalca, ktorého ustanovenie bolo napadnuté námietkou zaujatosti zo strany sťažovateľky okresným súdom v rámci autoremedúry napokon uznanou ako opodstatnenou a vedúcou k ustanoveniu osoby iného znalca.

Ústavný súd v postupe okresného súdu zistil aj krátkodobejšie obdobie pasivity okresného súdu kvantifikovateľné nečinnosťou v rozsahu približne troch mesiacov, ktoré sa vyskytlo v etape konania súvisiacej s ustanovením prvého znalca, keď okresný súd po určitých prieťahoch spôsobených znalcom pri vypracovaní znaleckého posudku a po predložení posudku určil termín pojednávania vzhľadom na označenú okolnosť s neprímeraným časovým odstupom.

Vzhľadom na zistené skutočnosti ústavný súd neakceptoval obranu predsedu okresného súdu, ktorý odvolávajúci sa na podrobný chronologický prehľad úkonov konania považoval postup okresného súdu za plynulý a bez zbytočných prieťahov. Táto obrana navyše vzhľadom na zistenia ústavného súdu získané zo súvisiaceho spisu (písomné

upozornenie predsedu okresného súdu o zistených zbytočných priet'ahoch adresované zákonnému sudcovi) pôsobí značne rozporuplne.

Ústavný súd konštatuje, že rozhodujúcim faktorom, ktorý mal negatívny dopad na plynulý priebeh posudzovaného konania, bol postup okresného súdu a zbytočné priet'ahy, ktorých sa dopustil, predovšetkým v dôsledku hrubo neefektívneho a nesústredeného postupu, ako aj v dôsledku označeného obdobia nečinnosti.

S ohľadom na všetky už uvedené závery nemožno doterajšiu dobu konania vedeného pred okresným súdom považovať z hľadiska požiadaviek čl. 6 ods. 1 dohovoru za primeranú a ani za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k základnému právu sťažovateľky zaručenému čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené práva sťažovateľky boli porušené.

Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj porušenie práva na prerokovanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu pred okresným súdom meritórne skončené, prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov, a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorom sa sťažovateľka domáhajúc sa rozhodnutia súdu vo svojej veci nachádza.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 citovaného článku ústavy boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Žiadosť o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnila sťažovateľka neprimeranou dĺžkou posudzovaného konania a stratou presvedčenia o účinnom fungovaní systému súdnej ochrany. Tieto okolnosti si podľa názoru sťažovateľky vyžadujú poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia jej základného práva zaručeného ústavou a práva zaručeného dohovorom. Vychádzajúc z uvedeného považovala sťažovateľka za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 3 000 €, na zaplatenie ktorej žiadala zaviazať okresný súd.

Pretože porušenie základného práva zaručeného sťažovateľke čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré ústavný súd zistil, nemožno napraviť obnovením stavu pred jeho porušením a výrok ústavného súdu deklarujúci toto porušenie nemožno vzhľadom na okolnosti prípadu považovať za dostatočnú a účinnú nápravu, priznal ústavný súd sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľke sumu 2 000 €, ktorá zohľadňuje najmä charakter zbytočných prierahov v konaní, nemajetkovú ujmu sťažovateľky spočívajúcu v jej psychickej záťaži a pocite právnej neistoty, ako aj privilegovanosť posudzovaného konania.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie nemajetkovej ujmy, nie prípadná náhrada škody (II. ÚS 58/02, III. ÚS 111/02).

Sťažovateľka prostredníctvom svojej právnej zástupkyne žiadala priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktorých výšku špecifikovala sumou 404,37 €.

Pri určení výšky náhrady trov bolo treba vychádzať z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2011, ktorá predstavovala sumu 763 €.

Ústavný súd priznal úhradu za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 9, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z.

o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Náhradu za tretí úkon právnej služby (vyjadrenie k stanovisku okresného súdu) ústavný súd nepriznal, pretože ho nepovažoval za taký, ktorý by relevantným spôsobom prispel k objasneniu skutkového stavu veci ako podkladu na rozhodnutie. Vychádzajúc z uvedeného za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2012 patrí odmena v sume 2 x 127,16 €, k tomu tiež 2 x režijný paušál 7,63 €. Ústavný súd tak priznal sťažovateľke náhradu trov konania v celkovej sume 269,58 €.

Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky okresný súd, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Vzhľadom na znenie čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2012